

Sygnatura akt VIII Ga 427/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Woźniak

SR del. Jarosław Łazarski

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko (...) Fundusz spółce akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 10 sierpnia 2015 roku, sygnatura akt XI GC 633/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) Fundusz spółki akcyjnej w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 18.100,11 zł (osiemnaście tysięcy sto złotych jednaście groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 29 stycznia 2015 roku oraz zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.272 zł (trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów procesu;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.122 zł (dwa tysiące sto dwadzieścia dwa złote) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO (...) SSO (...)SSR del. (...)

Sygn. akt VIII Ga 427/15

UZASADNIENIE

Powódka : (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Funduszu spółki akcyjnej w S. kwoty 18.100,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu tj. 29 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie pozwu wskazała, iż strony łączyła umowa o dostawę wody i odprowadzanie ścieków do P. w M., którym zarządza (...) Fundusz spółka akcyjna. Przedmiotowe usługi były świadczone w okresach i ilościach wskazanych w fakturach VAT, jednakże (...) Fundusz Spółka Akcyjna nie uiściła należności wynikających z dwóch załączonych do pozwu faktur.

W dniu 16 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty Spółka (...) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów postępowania. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, że strony łączyła umowa o dostawę wody i odprowadzanie ścieków. Pozwana kwestionując roszczenie pozwu, podniosła zarzut wystawienia przez powódkę faktur VAT objętych żądaniem pozwu na podstawie błędnego odczytu danych z liczników, wskazując, że w porównaniu do poprzednich faktur - należności, których dochodzą (...) spółka z o.o., są rażąco wysokie.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka (...) spółka z o.o. wskazała, iż pozwana już we wcześniejszych okresach miała problemy z terminową płatnością za wykonane usługi i wносиła o możliwość spłaty zadłużenia w późniejszych terminach, na co powódka wyrażała zgodę. Podniosła także, że pozwana nie kwestionowała przed procesem prawidłowości odczytów ilości zużywanej przez nią wody. W ocenie powódki dysproporcja natomiast w zużyciu wody w różnych okresach rozliczeniowych wynika z charakteru działalności i ilości obsługiwanych w różnych miesiącach gości w hotelu (...) w M..

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach faktycznych :

W dniu 28 stycznia 2013 r. pozwana (...) Fundusz Spółka Akcyjna z siedzibą w S. złożyła wniosek o zawarcie z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowy na dostawę wody i odprowadzanie ścieków. Na podstawie wniosku strony zawarły umowę na dostawę wody i odprowadzanie ścieków. (...) spółka z o.o. świadczyła usługi związane z dostawą wody i odprowadzaniem ścieków wystawiając co miesiąc na rzecz (...) Spółki Akcyjnej faktury VAT na podstawie odczytów z wodomierzy.

(...) Fundusz S.A. już w marcu 2014 r. prosiła o przesunięcie terminu płatności powstałego wówczas zadłużenia, na co (...) spółka z o.o. wyraziła zgodę.

W związku z zaleganiem za zapłatę faktur VAT za miesiące wrzesień-listopad 2014 r. (...) spółka z o.o. wystosowały do pozwanej w dniu 18 grudnia 2014 r. wezwanie do zapłaty kwoty 21.022.84 zł z terminie 7 dni licząc od dnia doręczenia wezwania, jednocześnie zawiadamiając o planowanym trwałym wstrzymaniu dostaw wody do posesji P. w M.. Wezwanie wraz z pismem zostały doręczone (...) Funduszowi S.A. w dniu 22 grudnia 2014 r.

W związku z powyższym wezwaniem do zapłaty M. B. wystosowała do (...) spółki z o.o. prośbę o wyrażenie zgody na prolongatę terminu płatności faktur VAT pozostałych do zapłaty. (...) spółka z o.o. wyraziła zgodę na spłatę zaległości w terminie do dnia 15 stycznia 2015 r.

Tytułem nieterminowej zapłaty za pobór wody i odprowadzanie ścieków (...) spółka z o.o. wystosowały do (...) Funduszu S.A. w dniu 20 stycznia 2015 r. notę odsetkową na kwotę 225,77 zł.

(...) spółka z o.o. na dzień 27 stycznia 2015 r. aktualizowała kartotekę windykacyjną (...) Funduszu S.A. określając kwotę do zapłaty na 18.100,11 zł.

(...) spółka z o.o. na dzień 11 czerwca 2015 r. sporządziła zestawienie pozycji rozrachunków dla klienta (...) Funduszu S.A. określając wartość pozostałą do rozliczenia na 29.388,78 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalając stan faktyczny oparł się w całości na dowodach z dokumentów przedstawionych przez obie strony albowiem ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana.

Sąd I instancji podkreślił, że powódka dochodziła swojego roszczenia w związku z zawartą pomiędzy nią a pozwaną umową o świadczenie usług. Art. 750 k.c. stanowi, że tylko do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. W związku z powyższym fakt prawnego uregulowania umowy o dostarczanie wody i odbiorze ścieków w ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2001 r. Nr 72, poz. 747), musiał oznaczać, że do tych umów, choć są

umowami o świadczenie usług, nie mogą mieć zastosowania przepisy o zleceniu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III CZP 20/09, Lex nr 512983).

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 wskazanej ustawy dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków odbywa się na podstawie pisemnej umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków zawartej między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług. Ust. 2 art. 6 stanowi natomiast, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane do zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków z osobą, której nieruchomości została przyłączona do sieci i która wystąpiła z pisemnym wnioskiem o zawarcie umowy. Ustawa w ust. 3 art. 6 określa również wymagane postanowienia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków, a mianowicie zawiera ona w szczególności postanowienia dotyczące: 1) ilości i jakości świadczonych usług wodociągowych lub kanalizacyjnych oraz warunków ich świadczenia; 2) sposobu i terminów wzajemnych rozliczeń; 3) praw i obowiązków stron umowy; 3a) warunków usuwania awarii przyłączy wodociągowych lub przyłączy kanalizacyjnych będących w posiadaniu odbiorcy usług; 4) procedur i warunków kontroli urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych; 5) ustaleń zawartych w zezwoleniu, o których mowa w art. 18; 6) okresu obowiązywania umowy oraz odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy, w tym warunków wypowiedzenia.

Za niesporne w sprawie Sąd Rejonowy uznał fakt zawarcia umowy o świadczenie usług pomiędzy stronami, nie był również, zdaniem Sądu, sporny również fakt wykonania umowy przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, ani leżący po stronie odbiorcy usług obowiązek rozliczenia za wykonaną usługę. Pozwana kwestionowała wysokość należności naliczonych przez powódkę na podstawie błędnych (zdaniem pozwanej) odczytów z wodomierzy.

Sąd Rejonowy podniósł, że strona powodowa wprawdzie powoływała się na istnienie umowy o świadczenie usług zawartej pomiędzy nią a pozwaną spółką, który to fakt pozwana przyznała w pismach procesowych, jednakże brak przedmiotowej umowy, w której wskazany byłby sposób obliczania należności, które pozwana winna zapłacić powódcie, a także brak dokumentu w postaci cennika wskazującego wysokość należności za metr sześcienny dostarczonej wody, uniemożliwia sądowi dokonanie ustalenia jaką kwotę pozwana winna uiścić na rzecz powódki. Jedynym dokumentem podpisanym przez stronę pozwaną jest wniosek o zawarcie umowy na dostawę wody i odprowadzanie ścieków, który jednakowoż również nie zawiera ustaleń dotyczących ceny za jednostkę dostarczonej wody, w związku z czym również nie może stanowić podstawy rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu I instancji dowodem na uznanie przez pozwaną istniejącego zadłużenia nie mógł być wydruk wiadomości e-mail z dnia 22 grudnia 2014 r., w którym pracownik pozwanej w jej imieniu zwracał się z prośbą o odroczenie terminu płatności faktur. Sąd Rejonowy podkreślił, że przedmiotowa wiadomość została sporządzona przez osobę, której umocowania do działania w imieniu pozwanej spółki strona powodowa nie wykazała. Również nie złożyła wniosków dowodowych ukierunkowanych na ustalenie osób uprawnionych do reprezentowania spółki. Brak jest w tej sytuacji podstaw do przyjęcia, że pozwana dług uznała.

W związku z przytoczonymi wyżej argumentami, Sąd Rejonowy oddalił powództwo uznając, że strona powodowa nie wykazała swojego roszczenia. Podkreślił, że w aktach niniejszej sprawy nie znajduje się żaden dokument, który wykazywałby podstawę naliczenia dochodzonej kwoty, a który byłby zaakceptowany przez drugą stronę umowy. Zdaniem Sądu I instancji strona pozwana zakwestionowała zaś powództwo co do wysokości i co do zasady. Złożenie faktur z ubiegłych miesięcy i lat nie może stanowić, w ocenie Sądu I instancji, podstawy ustalenia należności dochodzonej pozwem. Brak jest również podstaw do stosowania analogii co do wysokości zużytej wody przez pozwanego w poprzednich miesiącach, rzeczą powoda było bowiem wykazanie jaka ilość wody została zużyta w okresie objętym pozwem i jak należy obliczyć należność za to zużycie. Powód nie wykazał również jaką podstawę mają inne stawki wyszczególnione w fakturze (opłata abonamentowa). Samo twierdzenie strony powodowej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być – zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. – udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się powódka. W apelacji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty dochodzonej pozwem - zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej kosztów zastępstwa prawnego.

Powódka zarzuciła wyrokowi sądu I instancji naruszenie:

1) przepisów postępowania - art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c., a także art. 232 k.p.c. poprzez:

a) błędne przyjęcie, że pozwana skutecznie zaprzeczyła podawanej przez powódkę ilości zużytej wody,
b) brak przyjęcia, że pozwana w toku procesu przyznała, że wniosła o prolongatę terminu płatności należności dochodzonej niniejszym wierzytelności

2) przepisu postępowania 228 k.p.c. - polegający na uznaniu, że powódka winna wykazać stawki cen za dostarczaną wodę podczas gdy ww. informacja wynika z obowiązujących i opublikowanych uchwał Rady Gminy w M..

Uzasadniając przytoczone zarzuty powódka podniosła, że Sąd I instancji niewłaściwie uznał, że pozwana spółka zaprzeczyła skutecznemu żądaniu pozwu, bowiem nie wypowiedziała się co do twierdzeń powódki, podnosząc że za takie zaprzeczenie nie można uznać ogólnego stwierdzenia, że zaprzecza się wszystkim twierdzeniom powoda.

Powódka podniosła, że zaprzeczenie winno wskazywać jakim okolicznościom pozwana zaprzecza, a także odniesienie się dowodów, które strona przeciwna złożyła dla poparcia swoich tez. Powódka wskazała, że pozwana w żaden sposób poza ogólnym stwierdzeniem nie odniosła się do jej twierdzeń odnośnie ilości zużytej wody czy wysokości stawek.

Powódka zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 10 sierpnia 2015 r. zwróciła także uwagę na pominięcie przez Sąd I instancji dowodu z wiadomości email z dnia 17 marca 2014 r. oraz wiadomości email z dnia 22 grudnia 2014 r. jako potwierdzającego uznanie długu przez pozwaną, które w ocenie powódki stanowiły dowód tzw. niewłaściwego uznania długu przez pozwaną, co zdaniem apelującej miało istotne znaczenie w niniejszej sprawie.

Zarzucając wyrokowi Sądu I instancji naruszenie art. 228 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie przedstawiła sposobu obliczenia należności dochodzonych z tytułu dostarczenia wody i odprowadzania ścieków wskazała, że zasady i stawki te określone są na mocy aktu prawa miejscowego - uchwały Rady Miejskiej M., co stanowi fakt powszechnie znany który nie wymaga dowodu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez powoda okazała się zasadna i jako taka doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego rację ma skarżący co do naruszenia przez Sąd I instancji wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego dotyczących możliwości tzw. bezdowodowego ustalania przez Sąd faktów istotnych dla rozstrzygnięcia (art. 228 k.p.c., art. 229 k.p.c., 230, 231 k.p.c.). Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Stosownie natomiast do treści art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może te fakty uznać za przyznane. Domniemanie przyznania z art. 230 k.p.c. służy na równi z wynikami dowodów do poczynienia ustaleń faktycznych, zastosowanie tej normy prawnej jest możliwe, dla poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych, jak wynika to z powołanej regulacji, jedynie wówczas, gdy jest to uzasadnione wynikiem całej rozprawy. Oznacza to po stronie Sądu konieczność uwzględnienia postawy procesowej strony oraz ostatecznych wyników postępowania dowodowego. Odnosząc się do postawy strony, zastosowanie art. 230 k.p.c. nie jest uzasadnione wówczas, gdy strona nie wypowiedziała się co do określonych twierdzeń strony przeciwnej, ale przyjęcie dorozumianego przyznania tych okoliczności byłoby sprzeczne z jej postawą procesową, w szczególności jej twierdzeniami co do innych faktów lub zajęciem stanowiskiem wobec zgłoszonego przez stronę

przeciwną roszczenia, czy podniesionego zarzutu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r. I CSK 298/10, z dnia 27 listopada 2003 r. I CK 301/02, z dnia 18 czerwca 2004 r. II CK 293/03).

Przenosząc powyższe ogólne rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, uznać należy zarzut naruszenia art. 230 k.p.c. za uzasadniany. Podkreślić należy, iż strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty w sposób wyraźny przyznała, że strony łączyła wskazana w pozwie umowa o dostarczanie wody i odprowadzania ścieków (art. 229 k.p.c.). Na podstawie łączącej strony umowy powód wystawiał pozwanej rachunki - faktury VAT za świadczone usługi, w tym objęte żądaniem pozwu, które wskazują zarówno kwotę jaką pozwana winna zapłacić powódce za świadczone usługi jak również termin płatności. Powód wskazywał w pozwie, że powyższe faktury zostały przyjęte przez pozwaną bez żadnych zastrzeżeń oraz że przed wszczęciem postępowania powódka wezwała pozwaną do zapłaty za świadczone usługi. Po wniesieniu sprzeciwu powódka przy piśmie procesowym z dnia 10 czerwca 2015 roku przedłożyła m.in. wydruki korespondencji mailowej z dnia 17 marca 2014 roku i z dnia 22 grudnia 2014 r. (przy czym ta ostanía wiadomość e-mail dotyczyła należności objętych pozwem), w której M. B. wskazując, że działa w imieniu i na rzecz pozwanej, zwraca się z prośbą do powódki o wydłużenie terminu płatności należności („z uwagi na przesunięcie terminów wpływów od Zleceniodawców” pozwanej), na co powódka odpowiedziała pismem z dnia 23 grudnia 2014 r. wyrażając zgodę. Strona powodowa przedłożyła także wydruki ze swojego systemu komputerowego – kartoteki pozwanego, na okoliczność dostarczania wody oraz odbioru ścieków od pozwanego w różnych ilościach m³, w zależności od miesiąca i roku świadczenia usług. Powódka podkreśliła w piśmie procesowym z dnia 10 czerwca 2015 roku, że pozwany – co wynika z przedłożonych dowodów nigdy nie kwestionował faktur za wystawioną wodę i odprowadzone ścieki - zarówno co do ilości jak również wysokości oraz że pozwany już wcześniej zalegał z płatnościami na rzecz strony powodowej.

Zauważyć należy, iż pismo procesowe powódki z dnia 10 czerwca 2015 roku stanowiące odpowiedź na sprzeciw zostało doręczone stronie pozwanej. Pozwana w żaden sposób nie odniosła się jednak do powyższych twierdzeń i dowodów przedstawionych przez powódkę, wezwany zaś, zgodnie z wnioskiem dowodowym zawartym w sprzeciwie - na rozprawę Prezes Zarządu pozwanej celem przesłuchania w charakterze strony – nie stawiał się, nie usprawiedliwiający przy tym w żaden sposób swojej nieobecności na rozprawie.

W oparciu o powyższy materiał procesowy obowiązkiem Sądu I instancji była ocena zasadności twierdzeń strony pozwanej zawartych w sprzeciwie, do których sprowadzała się obrona w procesie, że ilości zużytej wody i odprowadzonych ścieków budzą jej wątpliwości i nie odpowiadają rzeczywistemu zużyciu.

W ocenie Sądu Odwoławczego – w tych okolicznościach zasadnie zarzuca apelujący, Sąd I instancji błędnie przyjął, że powódka nie wykazała zasadności wysokości wystawionych rachunków za dostarczoną wodę i odprowadzone ścieki oraz że nie można przyjąć, iż doszło do uznania przez pozwaną roszczenia dochodzonego pozwem, gdyż pozwana – jak wskazano to w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zakwestionowała w powództwo co do wysokości i co do zasady. Wyniki całej rozprawy dawały bowiem podstawy do przyjęcia, iż strona pozwana przyznała podnoszone przez powódkę istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktyczne, co do potwierdzenia przez pozwaną istnienia zobowiązania względem powódki w wysokości dochodzonej pozwem; nie kwestionowała także, iż przedłożona przez powódkę korespondencja e- mailowa pochodziła od osoby uprawnionej do złożenia powyższych oświadczeń w imieniu pozwanej (art. 230 k.p.c.).

Odmowa uznania za ustalone faktów przytaczanych przez powoda, na poparcie których przedstawił dowody, a pozwany im nie zaprzeczył stanowi w konsekwencji naruszenie art. 229, 230 i 232 k.p.c.

Za uzasadniony Sąd Okręgowy uznał zarzut naruszenia przepisu art. 228 k.p.c. co do niewykazania przez powódkę wysokości dochodzonej wierzytelności z uwagi na brak dowodu wskazującego na wysokość należności za metr sześcienny dostarczanej wody czy odprowadzonych ścieków w postaci zapisów umowy czy też ogólnie przyjętego cennika. Trafnie podnosi powódka, że kwestia opłat za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków regulowana jest aktem prawa miejscowego – w tym przypadku uchwałą Rady Miejskiej Gminy M.. Akt prawa miejscowego obowiązujący na obszarze

działania organu, który go wydał stanowią akt prawa powszechnie obowiązującego, a tym samym fakt powszechnie znany.

Uznając zarzuty apelacji za uzasadnione Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok uznając, iż powód wykazał zasadność powództwa. Pozwany bowiem w żaden sposób nie wykazał swoich twierdzeń co do tego, że ilości zużytej wody i odprowadzonych ścieków, objęte fakturami VAT nr (...) - nie odpowiadają rzeczywistemu zużyciu.

W konsekwencji Sąd Odwoławczy uwzględniając w całości dochodzone pozwem roszczenie o zapłatę należności za dostarczoną wodę i odprowadzone ścieki w kwocie dochodzonej pozwem. Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku była także zmiana rozstrzygnięcia o kosztach procesu przed Sądem I instancji. O kosztach tych orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. 2013 r., poz. 460). Na zasądzone koszty procesu składa się opłata od pozwu w kwocie 872 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 2.400 zł.

Powódka wygrała sprawę w postępowaniu apelacyjnym, zgodnie zatem z art. 98 k.p.c. pozwana zobowiązana jest do zwrotu stronie powodowej kosztów procesu przed sądem odwoławczym. Na koszty strony powodowej składało się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1200 zł określone w wysokości 50% stawki minimalnej adekwatnej dla wartości przedmiotu zaskarżenia (zgodnie z § 13 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. 2013 r., poz. 460), opłata od apelacji i opłata skarbową od pełnomocnictwa.

SSO A. W. SSO A. B. SSR (del.) J. Ł.